

4. maj, dagen hvor rejsen til U.S.A. skal begynde.

Masser af gode ønsker om en god tur, har jeg i hvert fald fået med på vejen.

Det er med spænding jeg imødeser turen, og med betænkkeligheder, er det alligevel ikke at overvurdere mine kræfter?

Nå, men det er for sent at fortryde, nu er det bare om at springe ud i det og håbe, at det går godt.

Bent og Bodil kørte til lufthavnen for at tage imod de to amerikanske gæster, som skal bo herhjemme, medens jeg skal bo i Amerika. Så skulle min søn Bent køre mig til lufthavnen, gæsterne kom herhjem, så jeg fik hilst på dem inden jeg begyndte rejsen, vi skulle være i Kastrup kl. 16⁰⁰, men kom først til at flyve kl. 18¹⁰, flyveturen gik uden mindste ubehag, men 8 timer er længe at sidde stille, vi var meget trætte og kl. var 2⁰⁰ inden vi kom til Amerika, og så var der en lang kø ved paskontrollen, det tog altsammen sin tid, derpå kørte vi i busser til det sted vi skulle møde vore værter, vi gik rundt med vore numre og ledte efter en vært med vore numre, de skulle være ens, der gik man og ikke anede hvor i alverden vi skulle hen, om der var nogen vært. Nå, vi fandt hinanden, og efter en lang køretur kom vi til det hjem som skulle være vort i 4 dage.

Det var sikkert en stor skuffelse for min vært at jeg ikke kunne tale engelsk, selv kunne han tale fransk, tysk, russisk og sikkert flere sprog endnu, og så kunne jeg bare dansk -----

Det var heldigt for mig, at jeg skulle bo sammen med en dansk dame, som kunne lidt engelsk.

Det var en fabrikant af landbrugsmaskiner (efter Lilly Rodes udsagn), og hans kone, tidligere lærer, nu hjemmegående husmoder, flinke og rare mennesker begge to, og i et stort og flot hjem, der manglede ikke noget, alt var de velforsynede med, de havde hver sin store bil, derovre går man ikke i byen, der kører man, selv om det ikke er ret langt man skal, men der er store afstande, store huse, alt er stort og imponerende, godt at vi var flere derovre, så lyder vore oplevelser forhåbentlig mere troværdige, vi husker jo der var en bondeknøs som hedte Hans, han havde væ-

ret udenlands, han havde lært så godt at lyve, som hest kan rende, fugl kan flyve!

Kirsten har besøgt mig det sidste sted jeg boede, det lignede en hel borg, bygget som det var på store klipper, og af store kampesten, den underste etage, udelukkende af kampesten, stort og langt og dystert og indelukket, med dobbelte vinduer, tæt lukket alle vegne, men Maryrose, som var min værtinde, var meget rar og venlig imod mig, hun var 79 år, men frisk og livlig, hun havde en fraskilt datter med 2 drenge boende, samt en stærkt handicappet datter "baby" på 40 år.

Drengene var flinke til at oversætte, så vi kunne forstå hinanden lidt bedre, så når de kom hjem kl 18⁰⁰ - 19⁰⁰ havde vi meget sjov med det, det var en lille ordbog jeg havde med.

Maryrose havde en ny sportsvogn, som hun hentede Kirsten i en dag og kørte os til en by hvor vi kunne handle lidt. Hun mente en halv times tid var nok, men vi ville godt have ihvert fald 1 - 2 timer, så troede hun vi var blevet vanvittige, så længe kunne man ikke gå, men vi holdt fast ved mindst en time, det var hyggeligt at gå lidt for os selv og snakke lidt dansk, først når man ikke hører sit eget sprog, ved man hvor dejligt det er at kunne tale sammen.

Vi var til garden party hos en dansk dame, gift med en vekselerer, de havde en stor have og et mægtigt hus, flere biler, gartner og chauffør, men som hun sagde, de skulle køre børnene langt til skole. Det var en meget venlig dame, som forøvrigt gav os flere værdifulde vink om praktiske ting, om postforsendelse o.lign., der var ingen busser, som vi kender det, vi spurgte om hvordan vi skulle komme tilbage til det sted vi boede, for den dame som havde kørt os dertil kunne ikke hente os igen, der var bare ingen busruter, men det var intet problem, for deres chauffør kørte os hjem igen.

Alt var arrangeret på bedste måde fra dansk side, knap så godt fra amerikans, det må man dog sige at vore værter derovre rådede bod på ved deres gæstfrihed. Frienship Force i Amerika havde taget lettere på arrangementet derovre, blandt andet ventede den dame med gardenpartyet ca. 600 mennesker, og vi kom kun 15, de havde dækket i haven, og der var 3 store kaffemaskiner, og brød til masser af mennesker, det måtte puttes i fryseren til bedre tider, det

skyldtes manglende bekendtgørelse.

Lørdag den 6. maj var vi ude at køre fra kl. 10⁰⁰ til 18⁰⁰ i den nordlige egn rundt New York, her havde vi madpakke med, og spiste i et stort universitets kantine, hvor der blev serveret kaffe eller te til alle, da vi skulle til busserne igen blev man vist forskellige veje, så jeg til sidst var ved at være træt og opgive det hele, så kom et ægtepar, og da jeg spurgte dem om den rigtige vej, tog de mig under armen, de spurgte så hvor jeg var fra, og da de hørte at jeg var fra Kornerup, sagde de: Jamen det hedder vi jo, mandens oldefar var fra Kornerup. De mente det var ca. 300 år siden han havde haft en gård her, derfra navnet.

Den første dag var alle i et stort varehus, og da jeg ikke kunne holde ud at gå langt op ad trapper og i flere etager, blev jeg siddende i en stol mens flere vandrede rundt, her kom en stor dreng hen og snakkede med mig, hans ledsagere var blevet borte for ham, jeg spurgte om han var rejst med sine forældre, nej han rejste alene med, 17 år gammel, det syntes jeg var friskt gjort, så kom der flere til og de ville vide hvor han boede, jo, han boede hos en 14 årig pige, det var forfærdeligt, det kunne man virkelig ikke, åh jo, hvorfor skulle en 17 årig og en 14 årig pige dog ikke kunne bo sammen..... det var altså ikke nogen dreng.

Alt herovre er storslået og flot, men derfor kan vi godt være glade for vore egne mere beskedne forhold.

Det bedste ved rejsen var næsten det at komme hjem igen, her er nu dejligt at være.

Det var det rige Amerika vi så, ikke de dårligt stillede, langt fra.